

grænseoverskridende, ej heller CO₂-emissioner respekterer streger på landkortet, og derfor er de ensidige danske CO₂-afgifter ganske enkelt ikke gode nok, hvis vi skal leve op til de målsætninger, vi har forpligtet os til.

Vi mener også i Venstre, at det er vigtigt at erindre om, at Kyotoprotokollen er en international aftale, som indeholder elementer, der skal sikre, at aftalen opfyldes effektivt, både ud fra et samfundssyn og et miljøhensyn, og at aftalen åbner mulighed for international regulering af udslippet af drivhusgasser via tre fleksible mekanismer: handel med klimagasser, altså kvoterne, Joint Implementation og Clean Development Mechanism. Fakta er jo, at det er forbundet med meget store omkostninger at gennemføre Kyoto-målsætningerne nationalt – eller sagt med andre ord: Danmark og andre EU-lande kan få meget mere miljø for de samme penge, hvis landene tager initiativ til at implementere en række af de fleksible mekanismer, som Kyotoaftalen anbefaler, og her er det Venstres opfattelse, at regeringen nu må vise, hvad det vil sige at være foregangsland og under de kommende klimahandlinger gå i spidsen for øget brug af internationale og koordinerede virkemidler. Hvis regeringen virkelig vil vise, at der er forbindelse mellem ord og handling, burde den på eget initiativ iværksætte ordningerne.

Vi har hørt den socialdemokratiske ordfører tilkendegive i dag, at man er positiv over for forslaget fra Dansk Industri. Det er senest foreslået, at der oprettes en særlig fond, og det kunne man også støtte. Men måske har regeringen taget en del af forslaget til sig, men ikke det hele. I hvert fald fremgår det af »Klima 2012, status og perspektiver for dansk klimapolitik« fra marts i år, at regeringen inden udgangen af dette år vil iværksætte programmer for afprøvning af mekanismer, som er nævnt i Kyotoaftalen, altså dem, jeg var inde på før. Imidlertid ser vi dem ikke i regeringens katalog, så jeg vil derfor spørge ministeren, om han agter at tage initiativ til at indfri regeringens løfter i »Klima 2012«, eller om det bare er noget, der er skrevet til lejligheden.

I »Klima 2012« lovede regeringen også, at reduktionen af drivhusgasser skulle ske gennem frivillige aftaler med industrien inden år 2006 for netop at give industrien en tidsfrist og en tidsramme til at investere i miljørigtige alternativer. Alligevel fremsatte regeringen for et par uger siden et forslag om afgift på cfc og andre gasser. De frivillige aftaler fik altså ikke nogen chance for at blive aftalt, inden regeringen valg-

te det traditionelle våben: endnu en afgift uden garanti for nogen miljømæssig virkning. Det har vi i Venstre draget konsekvensen af, og Venstres ja til en ratificering af Kyotoaftalen her i dag er derfor et ja, der hviler på en tilkendegivelse af, at vi agter at leve op til det, Danmark har forpligtet sig til i aftalen, og denne aftales muligheder for øget brug af fleksible mekanismer til reduktion af drivhusgasserne.

Vi har ingen andel i regeringens øvrige forslag under henvisning til Kyotoaftalen, og med hensyn til procenterne vil vi henholde os til de aftaler, der er truffet i EU. Vi har heller ikke andel i regeringens efter vores opfattelse løftebrud over for industrien vedrørende de frivillige aftaler.

Vi støtter selvsagt det forslag til vedtagelse, som også er fremsat på Venstres vegne, og vi noterer os – og det gør vi med tilfredshed – at det, der skal kigges på, er selve ratificeringen af Kyotoprotokollen. Vi vil meget opfordre til, når man i fremtiden debatterer Kyotoprotokollen, at man gør det meget klart, hvornår det er Kyotoprotokollen, man diskuterer, og hvornår det er selvstændige danske initiativer med henvisning til Kyotoprotokollen, man gennemfører eller fremlægger.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jeg skal først ønske Venstre tillykke med Venstres evne til at sætte kursen for klimapolitikken her i dag. Politisk beklager jeg det dybt.

To spørgsmål til Venstre. For det første: Venstre er meget optaget af, at der skal handles, og der skal laves fælles projekter og joint implementation. Det er meget idealistisk, men hvordan skal den nationale indsats være? Har jeg forstået Venstre rigtigt, at i og for sig kunne man godt tænke sig, at det bedst kunne betale sig, at den nationale indsats f.eks. gik ned på 30 pct. eller 10 pct., fordi man skal investere dér, hvor det bedst kan betale sig? Er det korrekt forstået, at man kan tænke sig procenten for den nationale indsats gå ned mod nul?

Det andet spørgsmål lyder: Når man nu skal i gang med alle disse handler, f.eks. de fælles projekter, er Venstre så enig i, at det kræver et enstående bureaukrati med overvågning, standardisering og et virkelig internationalt forpligtende overvågningsapparat, og at systemet braser totalt sammen, hvis bare ét eneste land ikke kan overholde sine forpligtelser? Er Venstre ikke helt enig i den analyse, at det er et utrolig sær-